„NIKDY NEKONČÍCÍ AKCE!" – VOYA
ÚTĚK Z VÝHNĚ
MĚSTO STRACHU
AUTOR BESTSELLERU LOCKDOWN
ALEXANDER GORDON SMITH

ÚTĚK Z VÝHNĚ

MĚSTO STRACHU

© Alexander Gordon Smith, 2012

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Helena Dvořáková, 2023
Cover © Christian Fuenfhausen. 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3631-7 (pdf)

ALEXANDER GORDON SMITH

ÚTĚK Z VÝHNĚ
MĚSTO STRACHU

přeložila Helena Dvořáková

FOBOS

OBSAH

ŠŤASTNĚ AŽ NAVĚKY

SVOBODA

SVÍTÁNÍ

TELEVIZE

OBJEVENI

HONIČKA

V PODZEMÍ

PŘEPADENÍ

VIDINA

NEKTAR

KRMENÍ

LUCY

ULICE

STAŘÍ ZNÁMÍ

SVATÝ MARTIN

CHRÁM PÁNĚ

ČURPAUZA

POTÍŽE

ZÁPALNÉ OBĚTI

INVAZE

JASNÝ VÝHLED

ZÁCHRANNÁ VÝPRAVA

NA ZEMI

KONTRAKTOŘI

PROMĚNA

INFORMACE

BURGERY

ROZLOUČENÍ

ROZHOVOR S MRTVÝM

VĚŽÁK

ZKAMENĚLÝ SAD

NOVÁ RASA

VENDETA

ZTRACENÝ

Babičce Bairdové.
Díky za všechno.
A dědečkovi Bairdovi.
Kéž bychom spolu naše příběhy mohli sdílet.

Jsem vděčný, že je ve mně tolik z vás obou.

ŠŤASTNĚ AŽ NAVĚKY

Kéž bych vám mohl říct, že tady můj příběh skončil.

Kéž bych vám mohl říct, že tohle bylo mé šťastně až navěky. Protože tak to přece mělo být, ne? Dostali jsme se ven. Prošli jsme si peklem, ale podstatné bylo, že se nám z něj podařilo uniknout. Rozpárali jsme Výhni pupek a její vnitřnosti se vyvalily do ulic. Byla mrtvá a my jsme se znovu narodili a dělali první krůčky ve světě, o němž jsme si mysleli, že jsme ho navždy ztratili. Mělo být po všem. Tímhle to mělo skončit. Stačilo prchnout a strávit zbytek života na svobodě a čerstvém vzduchu.

Jenže může mít vůbec příběh jako ten můj šťastný konec? Má někdo, jako jsem já, na takový konec vůbec nárok?

Když jsme od zničených bran utíkali vstříc oslňující záři vycházejícího slunce, nebyl zrovna čas ohlížet se zpátky. Ale nemohl jsem si pomoct. Jakmile utichlo kvílení sirén a vystřídalo ho ptačí cvrlikání, začal jsem si v hlavě znovu přehrávat všechno, co se přihodilo. Nevím přesně proč. Chtěl jsem na to jednoduše zapomenout, hodit všechno za hlavu, předstírat, že

se to nikdy nestalo. Jenže Výheň mi to nedovolila. Možná jsem našel cestu ven, ale věznice dál zůstávala zarytá hluboko v mém mozku a ovládala každou mou myšlenku, každou vzpomínku.

Představoval jsem si, jak jsem kdysi dávno coby obyčejný kluk pobíhal po podobných ulicích a byl tak posedlý penězi, že mi nezáleželo na tom, že se ze mě stal zloděj a tyran. Viděl jsem, jak jsme se s Tobym – kamarádem, jehož tvář jsem si už nedokázal vybavit, ale nikdy na něj nezapomenu – vloupali do domu a doufali, že si namastíme kapsy. Viděl jsem, jak nás Furnaceovi mohutní dozorci s krutýma stříbrnýma očima zahnali do kouta. Jako už stokrát… Jako už tisíckrát předtím jsem byl nucen dívat se, jak tihle hromotluci v černých oblecích střelili Tobyho do hlavy. Viděl jsem, jak mě falešně obvinili z Tobyho vraždy a odsoudili k doživotnímu trestu – bez možnosti podmínečného propuštění – ve věznici Výheň. Všechno jsem to viděl v odstínech černé, šedé a rudé, jež mi připadaly mnohem jasnější než svět, kterým jsem právě běžel.

Vzpomínky přicházely jedna za druhou a prosakovaly mi do vidění jako nějaké krvácení. Měl jsem pocit, jako bych znovu prožíval každičkou vteřinu svého uvěznění. První dny, kdy jsem si myslel, že jediným způsobem, jak uniknout, je skočit z osmého patra, a jen díky Donovanovi, se kterým jsem sdílel celu, a svému nejlepšímu kamarádovi Zeeovi jsem úplně nezešílel. Noci, kdy jsem ležel v posteli a čekal, až přijde krvavá hlídka a sípáči mě odvlečou do tunelů pod věznicí. Pak objevení té pukliny v podlaze těžební místnosti a výbuch, kterým jsme si prorazili jedinou cestu na svobodu – jen aby nás znovu chytili a uvěznili v temnotě samotky.

Tam, s tíhou celého světa na ramenou, jsme odhalili pravdu o Výhni – o experimentech, které správce a sípáči na chlapcích prováděli. Napumpovali do nich nektar, černou tekutinu plnou maličkých zlatých zrníček připomínajících vzdálené hvězdy. Potom je sípáči rozřezali a přešili na něco úplně jiného. Pořád přesně nevím, jak nektar fungoval. Když se vše podařilo, proměnil svou dětskou oběť v dozorce s nadlidskými schopnostmi, napěchovaného svaly a schopného přežít zranění, které by obyčejného smrtelníka zabilo. Nepamatovali jste si, kým jste byli, svůj minulý život. Stali jste se jedním ze správcových vojáků. Stejný osud potkal i Donovana, ale já jsem ho zabil – *osvobodil* jsem ho – dřív, než se stačil úplně změnit.

U každého ale nektar nefungoval. Někdy neměl vůbec žádný účinek a jindy se to zvrtlo, otrávil své oběti duši a proměnil ji v bezduchou zrůdu s ostrými drápy, která se plížila chodbami a pochutnávala si na krvi. V *krysu*.

To však nebylo to nejhorší. Někteří vězni se neproměnili v dozorce ani v krysy. Stali se něčím jiným, něčím zdánlivě nemožným. Nektar si je *vybral*, zaplavil jejich těla a oni zmutovali v obrovská, nepředstavitelně zběsilá monstra, ve vraždící stroje známé jako berserkové.

Nedalo se předem odhadnout, co z vás nektar udělá. Správcův jed sám rozhodl o vašem osudu.

Dole na samotce jsme se Zeem strávili celou věčnost – nebo nám to aspoň tak připadalo –, než nás zachránil kluk jménem Simon, jemuž se podařilo uniknout nožům sípáčů. Byl v půli cesty k tomu, aby se stal dozorcem v černém obleku. Trup a jednu paži měl napěchované svaly, oči měl stříbrné, ale vyřadili

ho dřív, než mohla být celá procedura dokončena. Znovu jsme usilovali o svobodu – šplhali jsme komínem spalovny – a znovu jsme neuspěli. Tentokrát jsme spadli správci přímo do klína.

Správce. Pořád jsem viděl jeho obličej: mihl se přede mnou pokaždé, když jsem mrkl, jeho ústa zkřivená v nelidském úsměvu a oči jako dvě černé jámy, jež neslibovaly nic než bolest. Nechal své sípáče, aby mě rozřezali špinavými nástroji a napumpovali svým jedem. Nechal je, aby do mě nacpali cizí svaly, cizí maso. Proměnil mě v jednoho z nich. Dal mi stříbrné oči a černý oblek a já se mu na okamžik – na jedinou děsivou vteřinu – málem podvolil. Málem jsem ho nazval otcem a sám sebe vojákem Výhně…

Ale něco mě zastavilo. Něco mi pomohlo zůstat člověkem. A místo aby ze mě správce udělal jednoho z nich, dal mi sílu, kterou jsem potřeboval k rozhodujícímu pokusu dostat se na svobodu. Zee, Simon a já jsme se z podzemních chodeb probojovali zpátky do hlavní věznice. Dozorci nás nedokázali zastavit, zmutovaní psi bez kůže se krčili s ocasy staženými mezi nohama, sípáči byli bezmocní, a dokonce i správce vyčerpal své triky.

Ne, jen jedna osoba měla blízko k tomu, aby ukončila náš sen o svobodě. Samotný Alfred Furnace, záhadný muž stojící za nejtemnějšími tajemstvími věznice. Poslal dva berserky, aby nás zastavili, a jen díky tomu, že jsem si vpíchl další dávku správcova jedu, nektaru, jsem jim v tom dokázal zabránit. Ta bitva mě možná nestála život, ale skoro mě připravila o rozum. Nektar je teď tím jediným, co mě drží při životě, jenže zároveň se mě snaží proměnit v jednoho z nich. To on pohání monstra z Výhně – a monstra, jako jsem já.

S pomocí spoluvězňů jsme prolomili brány a vyhrnuli se do světa. Stovky z nás. S křikem a hulákáním jsme zaplavili ulice a nechali věznici vykrvácet. Byli jsme venku. Byli jsme volní.

To mělo být všechno, ne? To měl být konec mého příběhu. Ale jak by mohl být? I teď slyším střelbu, jak nás policajti začínají nahánět, a dunění lopatek vrtulníku nad hlavou. Brzo uzavřou celé město. Neunikli jsme z vězení, jenom jsme se přesunuli do jiného. A přestože je tu bezpočet míst, kam se schovat, pořád není kam utéct.

A to není všechno. Alfred Furnace se blíží a veze s sebou svou armádu. V hlavě mi zní jeho hlas, nesený nektarem, a jeho vztek téměř stačí k tomu, aby mou duši rozlomil vejpůl. Ano, Furnace se blíží. Najde nás.

A až se to stane, přijde čas pekelné odplaty.

Tomu tedy říkám šťastný konec…

SVOBODA

Jste-li příliš dlouho zavření, svoboda vás může zabít.

Je zdrcující. Jako když se protrhne hráz, do hlavy se vám nahrne bilion galonů ledové vody a hrozí, že rozdrtí nebo zkratuje vše, co zbylo z vašeho zdravého rozumu. Ve chvíli, kdy jsem se rozeběhl od zbořených bran, se můj mozek začal zahlcovat, měl jsem rozmazané vidění, končetiny mi vypovídaly službu a nebyl jsem schopen promluvit. Vnímal jsem jen ten náhlý příval, moment slepých emocí – napůl paniky, napůl euforie –, který mi připadal dost silný na to, aby mi zastavil srdce.

No to je skvělý, pomyslel jsem si, zatímco jsem se snažil udržet se na nohou, srdce mi vynechávalo jako zanesený motor a při každém zoufalém úderu mi do hrudi vysílalo vlnu bolesti. *Prošel jsem si tím vším, abych se dostal ven, a v okamžiku, kdy se mi to povede, se můj mozek rozhodne, že už toho má dost.*

Zakopl jsem a čísi ruce mě chytily za paže. Zíral jsem do strany, ale nedokázal jsem rozeznat, kdo tam je. Mé vidění se proměnilo v oceán špinavé šedi posetý jiskrami.

Zavřel jsem oči a přinutil se nadechnout. Bylo to obtížné, jako by moje tělo zapomnělo, jak vykonávat své nejzákladnější funkce, ale jakmile se mi do plic dostal vzduch, bílá tma začala ustupovat.

„Proboha, Alexi," ozval se hlas a prsty na mé paži se pevně sevřely. „Myslel jsem, že po všem tom utíkání v base budeš mít lepší kondičku."

Svěsil jsem hlavu na hruď a znovu se zhluboka nadechl, což mi zklidnilo tep. Při dalším nádechu jsem měl pocit, jako by se mi do končetin vrátily kosti. A když jsem opět otevřel oči, uviděl jsem vedle sebe stát Zeea. Tvář se mu leskla potem a oči mu hořely. Z druhé strany mnou někdo zacloumal, a jakmile jsem se otočil, spatřil jsem Simona, jak mě svou mohutnou svalnatou rukou drží za paži.

„Musíme pokračovat, jestli nechceme skončit zase tam dole," řekl Simon. Dupl do chodníku a já si zničehonic představil, jak se obrovský spletitý komplex Výhně ležící hluboko pod betonem jako ostrozubý behemot zvedá z hlubin, aby svým otevřeným chřtánem pohltil celé město. Zavrtěl jsem hlavou, abych ten obraz vypudil, a při tom pohybu se se mnou zatočil celý svět.

Po silnici kolem nás se prohnala rozmazaná postava a pleskání papírových bot se odráželo od budov po obou stranách. Další dva vězni pádili po protějším chodníku. Bylo celkem jasné, před čím utíkají: vzduch za námi ožil sirénami a bylo jich tolik, že se jejich zvuk už nenesl v typických vlnách, ale přešel v nepřetržité uši rvoucí kvílení. Tři helikoptéry na měděně zbarvené obloze prohledávaly ustupující šero a světlo z jejich reflektorů se ve stříbrných pruzích odráželo od slunce, jež se vyhupovalo nad obzor.

„Tak můžem?“ zeptal se Zee. „Vím, že toho máš hodně za sebou, ale jestli se nepohneme…“ Zdálo se, že se při pomyšlení na to, co by se mohlo stát, zakuckal.

Znovu jsem se rozeběhl a Zeeova ruka zůstávala během prvních pár kroků na mé paži. Že toho mám hodně za sebou? Nedělal si srandu. Moje tělo – moje nové tělo, to, které mi dal správce – bylo poseté jizvami. Při každém pohybu hrozilo, že prasknou, a já si představoval, jak mi zpod kůže vyklouzne jedem nasáklé maso a svaly se mi vyvalí ven. Bylo to nepříjemné pomyšlení. Nebo snad ne? Dal bych cokoli za to, abych správcovo dílo mohl tak snadno zvrátit.

Jenže právě tohle zmutované tělo nás všechny dostalo z Výhně živé. Bez něj bych proti berserkům neměl šanci. Ty nestvůry by všechny ve Výhni roztrhaly na kusy, nezůstala by tam jediná živá duše. Možná mě štvalo, že mám tělo dozorce, ale bez něj bych už neměl vůbec žádné tělo.

„Tuší někdo, kde jsme?“ nadhodil Simon, zatímco pokračoval v běhu. „Vyzná se někdo z vás dvou ve městě? Já bydlel v Carlton Heights, v těchhle končinách jsem ještě nikdy nebyl.“ Odlepil jsem oči od chodníku a zamžoural do chabého světla kolem. Nalevo od nás se nacházelo jakési skladiště, ozdobené masivní cedulí ve tvaru lepenkové krabice. Podobné budovy lemovaly obě strany ulice. Byly mezi nimi temné průchody a ploty z vlnitého plechu, za nimiž by se určitě dalo dobře ukrýt. Kdybychom se ale schovali takhle blízko Výhně, našli by nás během pár minut.

„Nežil jsem ve městě,“ zasípal Zee. „Náš dům byl na míle daleko, promiň. Co ty, Alexi?“

„Jo, já tady bydlel," odpověděl jsem a snažil se zorientovat. „Jenže na druhé straně města, za řekou na předměstí. Mám dojem, že takhle daleko na jihu jsem nikdy nebyl."

Dorazili jsme ke křižovatce. Červené světlo semaforu se odráželo v kalužích, takže to vypadalo, jako by ulice měla každou chvíli vybuchnout jako sopka. Zahnuli jsme do úzké uličky vpravo, abychom vypadli z hlavní silnice, a trochu jsme zvolnili tempo, protože už nám všem docházel dech. Zdejší budovy byly menší, většinou šlo o obchody, na noc zamčené. Jedna však mezi ostatními vyčnívala – obrovská kostka z plastu a betonu, která se jako masivní náhrobní kámen vypínala k narůžovělé obloze. Uvědomil jsem si, co vidím, a zalapal jsem po dechu.

„Tohle místo znám," vyhrkl jsem. „To je obchoďák Edwards Mall, ne?"

„Jo," řekl Simon a otřel si rukou čelo. „Myslím, že máš pravdu. Jako kluk jsem tady byl každou chvíli. Netušil jsem, že je to od Výhně takový kousek. Vlastně co by kamenem dohodil."

I já jsem sem chodíval s rodiči, zhruba tak jednou za měsíc. Býval to takový rodinný výlet. Vzpomínky mě zasáhly jako úder pěstí do břicha, vůně sendvičů a preclíků ze Subwaye, bzukot lidí, příslib dárků. V duchu jsem si dal facku. Nostalgické vzpomínání mě mohlo zabít. Tenhle život, můj starý život, byl dávno pryč.

Něco prásklo, možná výstřel o pár ulic dál. Zpomalili jsme, vběhli do stínů, které se hromadily podél obchodů, tam jsme se přikrčili a zastavili. Od chvíle, kdy jsme se dostali ven, uplynulo teprve několik minut, ale nový den už zaléval město světlem. Zpočátku byl ten pohled tím nejlepším, co jsem kdy

zažil – nikdy mě nenapadlo, že ještě někdy uvidím východ slunce. Jenže teď to spíš vypadalo, jako by se příroda spolčila s Furnacem a s policií. Jestli nás spatří slunce, zmerčí nás i všichni ostatní.

„Měli bychom jít dovnitř," zašeptal Zee a kývl směrem k obchoďáku.

„Děláš si srandu?" opáčil Simon. „Tak do deseti minut se to tam bude hemžit policajty. Musíme se někam pohnout, zamířit k řece. Když se dostaneme do města, můžeme zmizet, nastoupit do vlaku, nastartovat pomocí drátů nějaké auto nebo tak něco… Prostě cokoli, abychom se dostali co nejdál od Výhně. Nehodlám se nechat chytit, jak se schovávám v nějakém nákupním centru hned za rohem."

„Simon má pravdu," poznamenal jsem. Po ničem jsem netoužil víc než po odpočinku, ale zoufale jsem potřeboval, aby nás od věznice dělila co největší vzdálenost. „Měli bychom hned vyrazit. Zdrhnout dřív, než se zorganizují."

„Ne, pleteš se," prohlásil Zee. „Vážně se potřebujeme…"

Přerušila ho siréna, jejíž kvílení vyniklo nad ostatními v jejich děsivém chóru. Ztuhli jsme. Křižovatkou, jíž jsme právě prošli, prosvištělo policejní auto a zmizelo stejně rychle, jako se objevilo. Tohle nejspíš pronásledovalo vězně, které jsme předtím viděli, ale policejních vozů bude víc, mnohem víc.

„Potřebujeme se dostat z ulice a vymyslet nějaký plán," pokračoval Zee. „V obchoďáku si můžeme vzít nějaké jídlo a vodu a shodit ze sebe ty vězeňské uniformy. Jestli se budeme po ulici producírovat v hadrech z Výhně, tak nás určitě seberou. Zabere to jen pět minut. Kromě toho…"

Zee si mě přeměřil od hlavy k patě a já sledoval jeho pohled. Kombinéza, která se mi už od začátku rozpadala, byla na spoustě míst rozervaná a odhalovala mou zmučenou kůži.

„Kromě toho co?“ zamručel jsem.

„Vypadáš dost neslušně,“ podotkl Zee a oči se mu vesele zaleskly. „Každou chvíli z tebe ta věc spadne a budeš po ulici běhat nahatej.“

Simon i já jsme se rozesmáli a musel jsem se štípnout do nosu, abych to zastavil. Nebylo to snadné, emoce ve mně bublaly tak silně, až se mi třásla ramena a drnčela mi žebra. Dokonce i když křižovatkou s řevem a kvílením profičelo další policejní auto, které uhánělo tak rychle, že se po najetí na hrbol na silnici málem vzneslo, s přemáhaným smíchem jsem funěl do dlaně přitisknuté k puse. Jak už jsem řekl, tohle s člověkem udělá svoboda. Můžeš se uchechtat k smrti.

Simon si z oka otřel slzu, obrátil se k obchoďáku a po vteřině či dvou rázně přikývl.

„Fajn. Ale bude to rychlovka, jasný? Nehodlám šmajdáním po těch zatracených obchodech strávit celý den.“

Jeho slova mohl klidně pronést můj táta – něco podobného říkal pokaždé, když ho maminka zatáhla do města – a to mě rozesmálo, až jsem se rozbrečel. Zee mi sevřel ruku a ta chvíle šílenství pozvolna pominula. Setřásl jsem ho, zvedl se na nohy a zamířil k mohutné budově. Přes rameno jsem přitom zašeptal:

„Tak teda jo, jdeme nakupovat.“

SVÍTÁNÍ

Obrovské vstupní dveře obchodního centra byly ještě zatažené roletou, a tak jsme pokračovali dál ulicí, na příští křižovatce zahnuli vlevo a podél obchoďáku došli až ke vjezdům do nakládacího prostoru. Vedly jen do tmy a z toho, jak se tunelovitě svažovaly pod zem, mi naskakovala husí kůže.

„Že by déjà vu?“ hlesl Zee a nervózně se zasmál.

„No tak, je to jenom obchoďák,“ odpověděl jsem a jako první vstoupil dovnitř.

Moje stříbrné oči pronikaly přítmím, jako bych držel v ruce baterku, odlupovaly vrstvy šera a odhalovaly prázdnou obslužnou cestu, která se vinula dolů a doleva. Kdybychom pokračovali rovně, dostali bychom se na parkoviště, jenže my jsme zahnuli a ocitli se na ohromném podzemním nákladišti. Oči mi vylétly nahoru a v protější zdi jsem spatřil troje dvojité dveře. V tu chvíli jsem si všiml i blikajících červených světel na stropě.

„Sledujou nás,“ řekl jsem a ukázal nahoru. „Bezpečnostní kamery.“

„Vykašli se na ně," opáčil Simon a opatrně zamířil ke dveřím. Došel k nízké stěně jedné z nakládacích ramp a začal se vyhupovat nahoru. „Jenom nahrávají. Než ty záběry někdo uvidí, budeme dávno pryč."

Jako by chtěl dokázat, že má pravdu, vztyčil ke stropu prostředníček a chvíli s ním mával. Pak se sehnul, aby podal ruku Zeeovi. Zee se ho chytil a nechal se vytáhnout nahoru. Potom jsem je těžkopádným skokem následoval i já – mé svaly doslova úpěly, když mě zvedaly na plošinu. Simon se vydal k nejbližším dveřím a zlehka vzal za kliku.

„Nebude to…" Víc jsem říct nestačil, protože dveře se s cvaknutím otevřely a nakládací rampu zalilo světlo. Simon se otočil a šibalsky se ušklíbl.

„Můj brácha dělal v obchoďáku u Carltonu," poznamenal. „Občas jsme se tam po setmění vplížili. Všude je to stejné – obchody jsou zamčené, vpředu i vzadu, ale přístupové prostory jsou vždycky otevřené." Protlačil se dovnitř. „Perfektní pro hru na policajty a zloděje."

Za vstupem se nacházela široká chodba z tvárnic a betonu lemovaná kovovými dveřmi a osvětlená asi nejjasnějšími žárovkami, jaké kdy existovaly. Musel jsem přimhouřit oči, když jsme po ní klusali.

„Počítačové hry?" prohodil Simon, když četl názvy obchodů natištěné na zadních stranách dveří. „Ani náhodou. Co takhle nějaké knihy? Jo, jasně. Alexi, nevzpomínáš si, jestli tady byl nějaký supermarket?"

Byl. Hlavou mi probleskla další živá vzpomínka – rozlehlý obchod zabírající celý jeden roh obchoďáku, kde se dalo najít snad

všechno, co si člověk dokázal představit. Rodiče mi při každé návštěvě dovolili strávit deset minut v oddělení hraček, ale málokdy mi něco koupili. Zabloudil jsem do minulosti a se smutkem si uvědomil, že si dokážu představit každý centimetr toho hračkářství – plyšové medvědy kolem pokladny, kouzelnické sady naskládané na polici naproti výtahu, obrovský strom, který o každých Vánocích vztyčili v nejvyšším patře –, ale nejsem schopen vybavit si, jak vypadali moji rodiče. V mých myšlenkách to byly figuríny bez tváře, které stály na okraji mého zorného pole a pohnuly se pokaždé, když jsem se pohnul já, takže jsem je nikdy neviděl jasně.

„Hej, Alexi!" řekl Simon a jemně mi poklepal na rameno. Vzpomínka odletěla, ale zanechala v mém srdci tupou bolest. „Jsi tu s námi? Supermarket? Vzpomínáš si?"

„Jo," hlesl jsem. „Jo, jeden tady je. Jenže netuším kde, promiň. Jak jdeme tímhle směrem, tak to mám všechno převrácené."

Simon něco zamumlal a pokračoval dál, dveře po obou stranách se kolem nás jen míhaly – nábytek, telefony, hudba a DVD, spodní prádlo, léky, cukrovinky. O pět minut později, když jsme se změtí chodeb dostali tak daleko, až jsem měl pocit, že se mi už nikdy nepodaří najít cestu zpátky, jsme dorazili ke dvojitým dveřím s nápisem Harvey's.

„To je ono!" vyhrkl jsem. „Harvey's, jako ten králík."

Simon se zastavil a začal prsty přejíždět po okraji pravé části dveří, až nakonec vytáhl tlustý kabel. Vyloupl ho ze zdi a k podlaze se snesly úlomky barvy.

„Hned to bude," prohlásil a soustředěně svraštil čelo. Dlouhým nehtem podélně rozštípl izolaci a pak se svými polámanými zuby zakousl do jednoho z drátů.

„Přestaň!“ zvolal Zee. „Zešílels?“

Simon zavrtěl hlavou a hryzal do drátu jako vzteklý pes, dokud ho nezdolal. Opatrně od sebe oddělil rozštěpené konce a potom nechal kabel spadnout zpátky ke zdi.

„Ustupte,“ vybídl nás. Udělali jsme, co řekl, a Simon se vrhl na dveře. Byly vážně pevné a on se od nich se sípotem odrazil a kecnul si na zadek. Chodbou se rozlehl Zeeův smích připomínající zvonkohru. Simon se vydrápal na nohy a podíval se na mě. „Chceš se toho ujmout?“

Zatnul jsem horní část těla, rozeběhl se proti dveřím a trefil je přímo uprostřed. Zámek s téměř lidským zakvílením praskl a obě strany dveří se rozletěly. Vpadl jsem do tmy, smýkl se po hladké podlaze a málem ztratil rovnováhu. Ve chvíli, kdy jsem se otočil, byli už Simon se Zeem uvnitř a zavírali za sebou dveře. Simon několikrát plácl do zdi, a když konečně narazil na řadu vypínačů, všechny je zapnul. Světla postupně naskočila a odhalila další úzkou chodbu, tentokrát lemovanou věšáky na oblečení, naštosovanými paletami, zírajícími figurínami bez končetin a různým jiným harampádím.

„Jak jsi věděl, jak se dostat dovnitř?“ zeptal se Zee a svalil se na pohovku zabalenou ve smršťovací fólii. Zvedl nohu a já si všiml, že jediné, co pokrývá jeho chodidlo, je krev. Papírové boty byly venku k ničemu. Zahýbal jsem prsty v botách, které mi věnoval správce, a byl jsem rád, že jsem je nehodil do ohně stejně jako svůj černý oblek.

„Brnkačka,“ opáčil Simon. „Dělal jsem to nesčetněkrát. Nebyl jsem venku žádný svatoušek, pamatuješ?“ Významně se na mě zadíval. „Sakra, to nebyl nikdo z nás, co?“

„Jasně že nebyl," odpověděl jsem. „Tak honem."

Zamířil jsem na konec chodby. Když jsem míjel skladiště, jež se na můj vkus až příliš podobalo těm ve Výhni, nakoukl jsem dovnitř. Nemohl jsem se přitom ubránit pomyšlení, že ze tmy vyskočí krysa a zakousne se mi do krku, takže jsem se radši odvrátil dřív, než se ta stvůra z mých představ zhmotní.

„Proboha, do toho nevlezu," ozval se Zeeův hlas. Sledoval jsem jeho pohled a spatřil na konci chodby výtah. Dveře byly otevřené, jako by nás zval dál. Byl zhruba stejně velký jako ten ve Výhni – ne hlavní výtah, nýbrž ten menší, který spojoval věznici s krví nasáklými tunely pod ní. V tomhle jsem se Zeem souhlasil. Už nikdy jsem neměl chuť jet výtahem. Zkrátka bych nevěřil, že nás neodveze do útrob pekla.

Naštěstí se vedle něj nacházely další dveře a kulatý prosklený průhled prozrazoval, že za nimi je schodiště. Proběhli jsme jimi a vydali se nahoru. Při každém kroku jsem měl pocit, že je můj poslední. S radostí bych se přímo tady na studeném betonu schoulil do klubíčka a prospal tisíc let. Stěží jsem si dokázal vybavit, kdy jsem naposledy odpočíval. Byla to už celá věčnost, co jsem ležel v posteli hluboko pod povrchem země – právě jsem dokončil test, správce mě přijal do své rodiny a nazval mě svým synem. A spalo se mi líp než kdy dřív.

Při té myšlence mi přeběhl mráz po zádech a rychle jsem ji vypudil z hlavy. Až se dostaneme z města, budu mít hromadu času vyspat se. Teď jsem musel zůstat ve střehu. Jenže únava mě pořád svírala jako pohřební rubáš, ochromovala mé tělo i mysl a připadal jsem si jako ve snu. A za tím vyčerpáním se skrývalo ještě něco jiného – pocit, že jsem dutý a prázdný. Bylo to skoro

jako hlad, ale hlubší, jako by to vycházelo ze samotné podstaty mého bytí, jako by hladověla moje duše.

Došlo mi, že moje myšlenky hraničí s bludy, takže jsem se je snažil utnout a soustředit se na to, že musím dávat jednu nohu před druhou. Když jsme vystoupali tři patra, dorazili jsme konečně ke dveřím a Zee je otevřel.

„Dámské oblečení," řekl. „Má někdo zájem?"

Simon se kolem Zeea prodral dveřmi a přidržel nám je otevřené. Vpotácel jsem se dovnitř a zjistil, že obchod je v chodu. Rozsvícená světla, jezdící výtahy a jemný bzukot obchoďákové hudby dodávaly tomu výjevu zvláštní atmosféru. Couvl jsem, protože jsem skoro čekal, že se mezi regály s oblečením budou motat zákazníci. Pak jsem si však uvědomil, že to všechno musel zapnout Simon, když jsme prve přišli. Nikde jsem neviděl žádné hodiny a neměl jsem tušení, kolik je, ale vzhledem k tomu, že teprve svítalo, nám do otevření obchoďáku nejspíš zbývalo ještě několik hodin.

Ne že by se dneska otvíralo, pomyslel jsem si, *když se celá čtvrť hemží uprchlými vězni a ozbrojenými policajty*.

„Honem," pronesl Simon a vykročil přes prodejní plochu. Harvey's byl obrovský, každé zdánlivě nekonečné podlaží bylo rozdělené různými pulty a pokladnami. Simon zamířil k nejbližšímu eskalátoru, kde se nacházel seznam jednotlivých oddělení, a svůj přerostlý prst zarazil do nápisu „Pánské oděvy".

„Nejdřív si seženeme nějaké oblečení," prohlásil a vyskočil na pohyblivé schody.

„Nevím, ale myslím, že tohle by pro tebe mohlo být nejlepší, Alexi." Když jsem se otočil, Zee držel v ruce obrovské modré

těhotenské lacláče s usměvavými slunečnicemi. Přitiskl mi je k tělu a spokojeně zamručel. „Je to tady asi jediná věc, která ti padne. A džínovina navíc skvěle podtrhne barvu tvých modřin."

S lehkým zamračením jsem je odstrčil. „Jestli si nedáš bacha, budeš je mít na hlavě," zamrmlal jsem a vstoupil na eskalátor, který nás vyvezl do dalšího patra. Vlevo se až ke vzdálené zdi rozprostíral oceán černé a šedé. Vpravo byla menší kolekce sportovních potřeb a za ní řada televizorů. Celé to pak rámovala obří skleněná stěna nabízející výhled na zbytek obchoďáku.

Simon s veselým zavýsknutím uháněl k pánskému oblečení, ale Zee si to namířil k oknu. Následoval jsem Zeea, vešel do malé kavárny a nakoukl přes tlusté sklo. Před námi se rozprostírala dvě patra obchodů osvětlených tlumenou září nočních bezpečnostních světel. V přízemí jsem zahlédl několik aut a začal jsem se trochu obávat, že z nich vylezou policajti. Byla však stejně tichá a nehybná jako ostatní vystavené zboží a já si uvědomil, že jsou tam jenom na ukázku.

„Vypadá to, že nejsme sami," poznamenal Zee. Dlaní jsem si zaclonil oči před světlem a skrz vlastní odraz spatřil skupinku vězňů procházející rozbitým sklem výlohy železářství v patře pod námi. Byli příliš daleko, než abych je poznal, ale všichni drželi něco, co připomínalo brokovnice. Nevybavoval jsem si, že by v obchoďáku byla prodejna zbraní, jenže od mého dětství se toho zatraceně hodně změnilo.

„Možná nás to mělo taky napadnout," podotkl Zee.

„Jo, jasně," opáčil jsem a vlastní dech mi zatemnil výhled. „Pamatuju si, jak to dopadlo, když sis naposled hrál se zbraní. Málem jsi nás zabil!"

„Sklapni!“ zakřenil se. Pak se otočil a čichal ve vzduchu jako pes, dokud se neocitl čelem k vitríně plné zákusků. S nadšeným výkřikem skočil za kavárenský pult, popadl čokoládový dortík a celý si ho nacpal do pusy. Dal se do pohybu, ale ještě se vrátil a sebral další kousek. Teprve potom se vydal směrem k oddělení elektroniky.

„To je skvělý,“ huhlal s plnou pusou. „Připadám si jako v *Úsvitu mrtvých* nebo tak něco. Viděls to někdy? Je to o tom, jak celej svět zaplavili zombie a lidi se zamkli v obchoďáku.“

Měl jsem dojem, že jsem viděl remake, ale než jsem stačil odpovědět, Zee už zase mlel pantem.

„Jo, vypadalo to jako ideální místo, kde se schovat. Máš jídlo, zásoby, vodu, všechno, co potřebuješ. Hromadu filmů a podobných věcí, televize jako tyhle. Rozhodně by ses nenudil.“ Došel k televizorům a začal jeden po druhém zapínat. Na většině z nich se objevilo jenom zrnění a na dalších pak prázdná modrá obrazovka, díky níž Zeeův obličej působil ještě popelavěji než obvykle. „Kámo, to by bylo super, kdyby se to tak dělo.“

„Nerad ti kazím tu představu, Zee,“ řekl jsem. „Ale to, co po nás jde, je mnohem horší než zombie. A vážně nemáme čas koukat se na film.“

Zee skončil s televizory a pustil se do zapínání nejrůznějších DVD přehrávačů a satelitních boxů pod nimi. Tři obří obrazovky ožily a z náhlého zvýšení hlasitosti se mi málem zastavilo srdce. Zee ustoupil dozadu, aby se pokochal svým dílem, a strčil si do pusy druhý kus dortíku. Mně žádný nenabídl a já věděl proč – když jsem se něco pokusil sníst posledně, všechno jsem vyzvracel. Další dar správcova jedu. Už nikdy si nedám ani kousek čokolády.

„Vypadá to snad jako film?“ pronesl a ukázal na nejbližší obrazovku. Byla na ní hlasatelka. S vážným výrazem ve tváři seděla za stolem ve studiu a na ploše za ní běžely živé letecké záběry z Výhně. Za tu krátkou dobu, která uplynula od našeho útěku, zachvátil Černou pevnost – budovu, jež představovala jediný vchod do věznice – požár. Celá jedna strana se koupala v tekutém ohni a kouř zakrýval kruté sochy umístěné pod věží připomínající katedrálu. Netušil jsem, jestli se ta zkáza rozšířila zevnitř, nebo jestli to peklo rozpoutal některý z vězňů cestou ven, ale přistihl jsem se, že se křením. Nic mi nemohlo udělat větší radost než sledovat, jak ta pekelná díra hoří.

Obzvlášť když jsem věděl, že správce, dozorci a sípáči, a taky krysy, jsou pořád uvěznění tam dole. V duchu jsem se modlil, ať všichni s křikem zemřou.

Až na to, že mi bylo jasné, že se ty hrůzy dřív nebo později dostanou ven. Správce se svou zvrácenou armádou zrůd vtrhne do ulic. A Alfred Furnace taky. Pořád jsem slyšel jeho smích ukrytý hluboko v černém jedu, který mi koloval v žilách. Byl už na cestě a přivážel s sebou své berserky. Všichni mířili do města, mířili právě sem a já jsem v hloubi duše věděl, že nepřicházejí jen proto, aby pochytali bandu uprchlíků.

„No teda, úplně jsme to místo zdemolovali,“ řekl tiše Zee a jeho úšklebek přerostl v další výbuch smíchu.

Zíral jsem na obrazovku a rozmazané plameny mě natolik fascinovaly, že jsem nebyl schopen odpovědět. Teď hořela věznice, ale až se Furnace dostane do města, chaos se rozšíří. Rozšíří se široko daleko.

Nemohl jsem se ubránit myšlence, že až dorazí, shoří celý svět.

TELEVIZE

K narušení pořádku ve věznici došlo dnes krátce po páté hodině ranní.

Hlasatelčin úsečný tón dokonale kontrastoval se scénami krveprolití za ní. Se Zeem jsme se sesuli ke sloupu a oči nám těkaly mezi jednotlivými příspěvky. Vypadalo to, že všechny kanály do jednoho vysílají mimořádné zprávy o našem útěku.

Úřady uzavřely věznici a přilehlé okolí a podle neověřených informací požádaly vládu o pomoc armády, která by útěk z vězení měla zastavit. Ze samotné Výhně zatím nemáme žádné zprávy o tom, jak přesně byla bezpečnost věznice narušena a kolik vězňů uprchlo.

Ve spodní části obrazovky byly digitální hodiny, které ukazovaly 05:43, a rovněž datum. Bylo třiadvacátého března. Nemohl jsem uvěřit, kolik času uplynulo, jak velký kus života mi ukradli. Pod tím se nacházela lišta s běžícím textem, takže jsem poslouchal a zároveň četl.

VYZÝVÁME OBYVATELE MĚSTA, ABY ZŮSTALI DOMA, ZAMKLI DVEŘE A POKUD MOŽNO NECHALI ZHASNUTÁ SVĚTLA A ZATAŽENÉ ZÁVĚSY. ZA ŽÁDNÝCH OKOLNOSTÍ SE NEPŘIBLIŽUJTE K VĚZŇŮM A NEZNÁMÝM OSOBÁM A NEPOKOUŠEJTE SE JE KONFRONTOVAT. ZAHLÉDNETE-LI VĚZNĚ NEBO NĚKOHO, KDO BY PODLE VÁS MOHL BÝT VĚZNĚM, ZAVOLEJTE PROSÍM NA NÍŽE UVEDENOU VYHRAZENOU TELEFONNÍ LINKU. JAKMILE ODBRŽÍME DALŠÍ ZPRÁVY, BUDEME VÁS INFORMOVAT.

Zee vypadal, jako by měl každou chvíli usnout – víčka měl skoro zavřená a ústa umazaná od čokolády svěšená. Nedivil jsem se mu. Nebyli jsme tu zrovna v bezpečí, ale poprvé po dlouhé době jsme nemuseli utíkat jako o život ani bojovat zuby nehty, abychom zůstali naživu. Tenhle obchoďák ze všeho, co jsme měli, nejvíc připomínal domov a okolní ticho – skoro kostelní, navzdory brebentění televizí a neustálému hučení hudby v pozadí – bylo odzbrojující. Bylo lákavé uvěřit, že tady můžeme zavřít oči a probudit se jako svobodní lidé. A bylo snadné zapomenout, že události na obrazovce se odehrávají jen pár ulic odtud.

Obrátil jsem pozornost zpátky k televizi. Uprostřed ulice stál reportér ve středních letech, marně se snažil nevypadat nervózně a za ním byla vidět hořící věznice. Všude byli policajti a měl jsem dojem, že jsem zahlédl, jak do dodávky nahánějí skupinku vězňů. Kvůli hustému kouři posetému jiskřivými červenými a modrými skvrnami jsem si tím však nemohl být jistý.

… měla to být nejstřeženější věznice na světě, ale dnes je zásadní otázkou, jak se skupině mladistvých vězňů podařilo zabezpečení